

Arrest

nr. 193 458 van 11 oktober 2017
in de zaak RvV X en X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 april 2017.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX en *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 17 november 2013 België binnen en dient een asielaanvraag in op 28 november 2013.

Zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen waren reeds op 16 maart 2012 België binnengekomen en hadden hier asiel aangevraagd. Hun aanvraag werd niet ingewilligd.

Op 19 december 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Op 8 januari 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 5 november 2014 trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing van 19 december 2013 in.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 135 069 van 16 december 2014 wordt het beroep tegen de ingetrokken beslissing van de commissaris-generaal van 19 december 2013 verworpen.

Op 30 januari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing ten opzichte van verzoeker. Het betreft een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 mei 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad nr. 147 576 van 11 juni 2015 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 16 juni 2015 wordt aan verzoeker een verlenging toegekend van de termijn om het grondgebied te verlaten tot 26 juni 2015.

Op 24 april 2017 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Daarin wordt vermeld dat verzoeker verklaart dat zijn echtgenote en drie kinderen hier verblijven.

Op 24 april 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Bij arrest van de Raad nr. 186 315 van 28 april 2017 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen dit bevel verworpen.

Op 24 april 2017 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de heer:

naam: P.

voornaam: S.

geboortedatum: (...) 1973

geboorteplaats: L.

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de verlenging op 16/06/2015 tot 26/06/2015 van het bevel om het grondgebied te verlaten van 05/02/2015 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend. Betrokkene werd door Overijse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkenen diende een (1) asielaanvraag in, namelijk op 28/11/2013. Deze aanvraag werd geweigerd en de beslissing werd betekend aan betrokkene. Er is geen schending van artikel 3 EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2013 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Betrokkene verklaart dat zijn drie minderjarige kinderen, P. G. °(...)2007, P. P. °(...)2007 en P. °(...)2006, allen van Albanese nationaliteit, in België wonen met hun moeder, P. D. °(...)1980, ook van Albanese nationaliteit. Betrokkene vormt hier geen gezinscel mee. Betrokkene woont niet samen met het gezin.

Betrokkene onderhoudt geen relatie met de moeder van de kinderen. De kinderen en hun moeder genieten geen verblijfsrecht in België volgens het dossier en dienen dus terug te keren naar Albanië zoals betrokkene. Er is geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene werd door Overijse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Op 25 april 2017 wordt verzoeker gehoord.

Op 16 mei 2017 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 18 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 187 910 van 1 juni 2017 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 8 juni 2017 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk

aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Tegen dezelfde bestreden beslissing werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend, het eerste op 28 april 2017 en het tweede op 9 mei 2017.

Ter zitting wordt aan de advocaat van de verzoekende partij meegedeeld dat er zal worden geoordeeld op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij zij het andere verzoekschrift aanduidt.

De advocaat vraagt dat de wettelijke regeling wordt toegepast. De zaak met rolnummer 204 474 wordt behandeld. De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 203 929.

2.2. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“MOYEN UNIQUE

Pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 7, 9 bis, 51/4 §1 62, 74/13, 74/11 et 74/14 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, les articles 10, 11, 23 et 32 de la Constitution, des articles 6 et 9 de la directive 2013/32/UE, de l'article 7 de la directive 2005/85/CE, les articles 3, 4, 8, 13 et 14 de la Convention européenne des droits de l'Homme et ainsi que du principe général de bonne administration et du contradictoire, du principe général de prudence et de minutie et de l'erreur manifeste d'appréciation.

Premier grief

On peut affirmer qu'il s'agit, dans le chef du requérant également d'un traitement inhumain et dégradant, contraire à l'article 3 CEDH ;

Ainsi qu'il sera développé plus loin, la décision impose au requérant une rupture sur un long terme avec ses enfants ;

De plus, l'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

Le délégué de la Secrétaire d'Etat a agi de façon manifestement déraisonnable en infligeant une interdiction d'entrée pour une durée de deux ans sans aucun examen ni motivation concernant les circonstances spécifiques du cas (CCE 19 février 2014, n° 119 120) ;

La partie adverse n'a pas correctement examiné les circonstances spécifiques du cas du requérant, mais s'est contentée d'une analyse succincte, notamment des relations du requérant avec ses enfants;

Il n'y a aucun élément dans le dossier administratif permettant d'évaluer consciencieusement la situation personnelle du requérant et la relation du requérant;

C'est donc également un élément de la violation des droits de la défense du requérant, qui, s'il avait été entendu, auraient pu expliquer les circonstances de sa présence en Belgique et aboutir, le cas échéant, à une décision différente quant à l'interdiction d'entrée ;

L'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. L'examen des pièces figurant au dossier administratif révèle toutefois que le requérant n'a pas eu l'occasion de faire valoir, conformément à l'article 41 de la charte, les éléments ayant trait à sa situation personnelle. Il ne ressort toutefois ni de la motivation de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse a tenu compte de ces éléments pour fixer la durée de l'interdiction d'entrée.

Compte tenu de la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de deux ans, la partie défenderesse n'a pas respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause (CCE 20 janvier 2014, n° 117 188) .

On rappellera également l'article 5 de la directive 2008/115 / ce qui impliquent également, dans la même mesure que ce qui vient d'être développé, que la partie adverse tienne compte :

b) de la vie familiale,

c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,
et respectent le principe de non-refoulement
Ce qui n'est pas le cas en l'espèce ainsi qu'il vient d'être exposé, en sorte que cette disposition est également violée ;

Second grief

Attendu que le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

Attendu que la jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

Attendu que la décision entreprise est motivée par la circonstance que la partie requérante :

Etant dispensée de visa, n'apporte pas la preuve d'avoir séjourné moins de 90 jours sur 180 dans le Royaume n'a pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire antérieur du 05.02.2015 et la prolongation subséquente

Que l'ordre de quitter le territoire attaqué n'est nullement purement confirmatif, en ce qu'il est motivé différemment.

Que dans le cadre des ordres de quitter le territoire antérieurs, il n'a été pris en considération que les possibles violations de l'article 3 de la CEDH envisagées dans le cadre des motifs ayant donné lieu à la demande d'asile, sans égard aux autres motifs susceptibles de constituer une violation de l'article 3 de la CEDH et particulièrement la possibilité de traitements inhumains et dégradants en cas de retour au pays d'origine, ceux-ci étant examinés au moment de la mise à exécution de l'ordre de quitter le territoire, ce qui est le cas actuellement, la partie requérante étant détenue en vue de son éloignement.

Que sur le plan strictement formel et il appartenait à tout le moins à la partie adverse de préciser dans la décision attaquée la raison pour laquelle elle entendait mettre à exécution le présent ordre de quitter le territoire et de s'assurer que la mise à exécution de la présente décision ne violerait pas les articles 3 et 8 de la convention européenne des droits de l'homme.

Que ce faisant, la partie adverse a violé les dispositions visées au moyen.

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

Que ces éléments sont constitués par :

- une présence ininterrompue sur le territoire belge depuis 2012, soit près de 5 ans
- un ancrage socio-affectif durable
- une intégration

- la présence d'une famille constituée de trois enfants mineurs avec lesquels la partie requérant entretient des contacts qui ont été réinitiés à son initiative et à l'intervention d'une juridiction belge

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qu'il affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre ;

Que la décision attaquée rentre assurément dans ce champ.

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent: «(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées. [...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]

En l'espèce, les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte].

En l'espèce, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait que la partie requérante n'a pas été régulièrement entendue préalablement à la décision entreprise ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts du requérant tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, *Commission e.a./Kadi*, C-584/10P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, *M.*, C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, *Dokter e.a.*, C-28/05, Rec. p. 1-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, *Solvay/Commission*, C-I 10/10 P, Rec. p. 1-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt *Commission e.a./Kadi*, précité, point 102 et jurisprudence citée). L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, *Sopropé*, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, *Iaia e.a.*, C-452/09, Rec. p. 1-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

Le requérant n'a pas été entendu avant que cette décision soit prise à son encontre.

Le requérant devait pouvoir avoir la possibilité de s'exprimer et faire valoir ;

- une présence ininterrompue sur le territoire belge depuis 2012, soit près de 5 ans auxquels
- un ancrage socio-affectif durable
- une intégration réussie
- une relation affective restaurée avec ses trois enfants

Dès lors la décision n'est pas valablement motivée au sens de l'article 62 visé au moyen ainsi que les articles 74/11 et 74/13 de la loi du 15.12.1980;

Pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65).

Partant, la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au regard de l'ensemble des dispositions visées au moyen et particulièrement de l'article 71/14 de la loi de du 15 décembre 1980 et l'article 41 de la charte.

la partie adverse se limite à considérer que la partie requérante ne forme plus une cellule familiale avec son épouse, ce qui est exact, mais fait une totale abstraction de la relation avec ses enfants, qu'elle semble totalement ignorer.

Alors qu'un droit aux relations personnelles a été intauré par un jugement prononcé par une juridiction belge.

Que l'absence de toute référence à ces éléments démontrent non seulement le caractère strictement stéréotypé de la décision, l'absence de toute enquête effective, mais également la circonstance que la partie requérante n'a effectivement pas été entendue.

La circonstance que l'épouse et les enfants sont en séjour illégal et seront renvoyés vers l'Albanie n'ébranle pas ce constat.

D'autant que cette allégation n'est nullement étayée.

Et que par ailleurs n'est pas démontré qu'il ait été dans ce cadre tenu compte de l'intérêt supérieur des trois enfants, tant en ce qui concerne le maintien des relations avec leur père qu'en ce qui concerne le bénéfice pour eux d'être renvoyés vers l'Albanie alors qu'ils sont scolarisés en Belgique et y mènent une vie sociale.

Que ce grief constitue un moyen sérieux.

Le requérant considère que la décision attaquée viole l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme qui stipule que :

"1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui".

Si l'article 8, alinéa 2 de la CEDH permet certaines ingérences dans la vie privée et familiale, encore faut-il que cette ingérence ait lieu dans l'un des buts visés à l'article 8, alinéa 2 de la Convention.

En vertu de cet article, et de son obligation de motivation, la partie adverse a l'obligation d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence et d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique.

La partie requérante a reconstruit une vie, s'impliquant dans la société belge et nouant des attaches sociales et durables, ce que la partie adverse ne prend aucunement en considération/

La motivation de la décision entreprise ne permet pas de vérifier si la mise en balance de la vie familiale à laquelle il faut étendre la vie sociale du requérant d'une part et de l'objectif poursuivi par la décision entreprise a bien été effectuée concrètement. La décision est muette sur ces points Votre Conseil a déjà jugé que :

"l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale" (Conseil du Contentieux des étrangers, arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007)

La motivation de la décision attaquée n'est dès lors pas adéquate.

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 3, 6, 8 en 13 E.V.R.M., van de materiële en de formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, van het hoorrecht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij een gezinsleven heeft met zijn kinderen in België. Door de bestreden beslissing wordt volgens verzoeker een scheiding van lange duur veroorzaakt met zijn kinderen, hetgeen een

schending zou betreffen van artikel 8 E.V.R.M.. Hij voert aan goed geïntegreerd te zijn, hier al 5 jaar te verblijven en hier sociale en affectieve banden te hebben.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij niet betwist - en ook niet kan betwisten - dat zijn ex-partner en zijn minderjarige kinderen geen verblijfsrecht hebben in België en dat zij bijgevolg eveneens verplicht zijn om terug te keren naar hun land van herkomst.

Kortom, de vraag of verzoeker al dan niet een gezinsleven heeft met zijn minderjarige kinderen in België is eigenlijk irrelevant, daar de moeders van de kinderen en de kinderen zelf eveneens het grondgebied moeten verlaten, zodat er van een scheiding geen sprake is.

Bovendien gaat het in casu om een zgn. eerste toelating en moet er in de bestreden beslissing geen toetsing gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid E.V.R.M., daar verzoeker niet beschikte over een voortgezet verblijf. Kortom, ook in de hypothese dat verzoeker een gezinsleven met zijn kinderen heeft in de zin van artikel 8 E.V.R.M., kan er alleen maar vastgesteld worden dat er geen hinderpalen zijn om dat gezinsleven in Albanië verder te zetten, precies omdat de kinderen en hun moeder eveneens het bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten.

Hetzelfde geldt voor een beweerd familie- en/of privéleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M.: in de hypothese dat verzoeker al zou aantonen daarover te beschikken - quod non - moet nog altijd vastgesteld worden dat er geen hinderpalen aangevoerd worden die hem ervan weerhouden om een familiaal of privéleven op te bouwen of verder te zetten in of vanuit het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 E.V.R.M. is niet aan de orde.

Het UDN-arrest van 28.04.2017 (rolnummer 203.608), waarbij de vordering tot schorsing werd verworpen, bepaalt aangaande de vermeende schending van artikel 8 E.V.R.M. het volgende:

"Waar er ter zitting op gewezen wordt dat aan de echtgenote en de kinderen geen recent bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dat zij gedoogd worden, wordt ' vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de echtgenote en de kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 27.06.2013 middel een bijlage 13quater, en dat het feit dat hen niet samen met verzoeker een nieuw bevel werd gegeven, niet meebrengt dat zij gemachtigd zijn op het grondgebied van het Rijk te verblijven. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er sprake zou zijn van een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij."

Tot slot kan er alleen maar vastgesteld worden dat verzoeker wel gehoord op 25.04.2017 en dat hij in iedere hypothese thans geen elementen naar voren brengt die van aard zijn om de bestreden beslissing te doen wankelen. In dat opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:

• R.v.V. nr. 184 874 van 30 maart 2017

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39) .

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en -juridische omstandigheden van het geval na te gaan

of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij zich enerzijds beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen en anderzijds verwijst naar haar familiale situatie en alludeert op het feit dat zij mantelzorg nodig heeft evenwel zonder enige verdere toelichting of zonder dat deze bewering wordt gestaafd met enig stuk. Zij brengt derhalve niets aan dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht.

Een schending van het hoorrecht is niet aan de orde.

Het enig middel is bijgevolg niet gegrond."

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker in de hoofding van het middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7; 9bis; 51/4, § 1; 62; 74/13; 74/11 en 74/14 van de

vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 6 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 7 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de procedurerichtlijn), van de artikelen 3, 4, 8, 13 en 14 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en hij voert aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

3.3.2. Verzoeker vermeldt in de hoofding van het enig middel de schending van de artikelen 7; *9bis*; 51/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 6 van de herschikte Procedurerichtlijn, van artikel 7 van de vroegere Procedurerichtlijn, van de artikelen 4 en 14 van het EVRM, maar laat na om op concrete wijze aan te duiden hoe de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Deze onderdelen van het enig middel zijn onontvankelijk.

3.3.3. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de rechten van de verdediging, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1 en 2 van de Terugkeerrichtlijn, van de rechten van de verdediging, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Beide onderdelen van het enig middel worden hieronder samen behandeld.

3.3.4. Waar verzoeker verwijst naar de overwegingen en bepaalde artikelen van de Terugkeerrichtlijn, wordt opgemerkt dat deze richtlijn omgezet is in Belgische wetgeving zodat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen. Verzoeker voert niet aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

3.3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat voor het vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Hieraan wordt toegevoegd dat een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd omdat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.6. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat een scheiding van drie jaar met zijn kinderen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat de duur van het inreisverbod werd vastgesteld zonder rekening te houden met de concrete elementen van de zaak zoals vermeld in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de rechten van de verdediging en artikel 41 van het Handvest geschonden zijn, dat de beslissing onevenredig is, dat in het kader van de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het EVRM geschonden zijn, dat geen rekening werd gehouden met de familiale situatie en met de duur van verzoekers verblijf in België, dat geen rekening werd gehouden met de omgangsregeling uitgesproken door een Belgische jurisdictie, dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen, dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

3.3.7. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een duur van drie jaar opgelegd, op basis van volgende motieven:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkenen diende een (1) asielaanvraag in, namelijk op 28/11/2013. Deze aanvraag werd geweigerd en de beslissing werd betekend aan betrokkene. Er is geen schending van artikel 3 EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2013 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Betrokkene verklaart dat zijn drie minderjarige kinderen, P. G. °(...)2007, P. P. °(...)2007 en P. °(...)2006, allen van Albanese nationaliteit, in België wonen met hun moeder, P. D. °(...)1980, ook van Albanese nationaliteit. Betrokkene vormt hier geen gezinscel mee. Betrokkene woont niet samen met het gezin.

Betrokkene onderhoudt geen relatie met de moeder van de kinderen. De kinderen en hun moeder genieten geen verblijfsrecht in België volgens het dossier en dienen dus terug te keren naar Albanië zoals betrokkene. Er is geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene werd door Overijse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat tot een termijn van drie jaar werd beslist omdat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM: verzoekers asielaanvraag werd afgewezen, omdat de omstandigheid dat verzoeker sinds 2013 in België verblijft en in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd, geen gerechtigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf of op bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM, omdat verzoeker geen gezinscel vormt met zijn drie kinderen: de kinderen en hun moeder genieten geen verblijfsrecht in België en moeten net zoals verzoeker naar Albanië terugkeren, er is dus geen schending van artikel 8 van het EVRM, omdat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te blijven: hij werd door de gemeente geïnformeerd over de betekenis van het bevel en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole acht de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel.

Uit deze motieven blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak: er wordt melding gemaakt van de asielprocedure die verzoeker doorlopen heeft, van het illegaal verblijf van verzoeker in België, van de aanwezigheid van de kinderen en hun moeder in België en van het feit dat deze kinderen en hun moeder evenmin op legale wijze in België verblijven. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn zaak. Verzoeker toont evenmin aan dat deze motieven steunen op een verkeerde feitenvinding. De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wordt erop gewezen dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval, gezien uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke elementen van voorliggende zaak.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Waar verzoeker opmerkt dat een scheiding van drie jaar met zijn kinderen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM, volstaat het op te merken dat verzoeker niet betwist dat noch zijn kinderen, noch de moeder van zijn kinderen op legale wijze in België verblijven. De kinderen en hun moeder hebben evenals verzoeker de Albanese nationaliteit en kunnen zich naar Albanië begeven, zodat er geen scheiding is van verzoeker en zijn kinderen.

3.3.9. Waar verzoeker verwijst naar de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM veroorzaakt door bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat het op te merken dat de bestreden beslissing niet een bevel is om het grondgebied te verlaten maar wel een inreisverbod, zodat dit onderdeel van het enig middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing en bijgevolg niet ontvankelijk is.

3.3.10. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van

het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan verzoeker gedurende drie jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twiifel dat het opleggen van een inreisverbod een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Voorts blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het opleggen van een inreisverbod heeft dus plaats in het kader van de tenuitvoerlegging van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker pas gehoord werd de dag na het nemen van de bestreden beslissing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aangezien niet kan worden ontkend dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het kader van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet houdt het hoorrecht voorts in dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de vreemdeling door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu zet verzoeker in het middel uiteen dat hij, was hij gehoord geweest, het bestuur op de hoogte had kunnen brengen van de duur van zijn ononderbroken verblijf in België, een sociaal-affectieve verankering, zijn integratie, de aanwezigheid van zijn drie minderjarige kinderen waarmee hij contact onderhoudt middels een beslissing van een Belgische jurisdictie.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de duur van het verblijf van verzoeker in België en van het feit dat hij in België drie minderjarige kinderen heeft met wie hij beweert contact te hebben. Deze elementen worden bovendien ook vermeld in de bestreden beslissing. Wat betreft verzoekers integratie wordt opgemerkt dat verzoeker deze niet concretiseert in het middel, zodat dit een louter theoretische

opmerking is. De affectieve verankering wordt evenmin verduidelijkt maar zou de kinderen kunnen betreffen. Er dient op te worden gewezen dat de “beslissing van een Belgische jurisdictie” die verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift voegt, een tussenvonnissen *d.d.* 28 juli 2015 betreft van de familierechtbank bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel aangaande de aanstelling van een bezoeker en de aanvraag van een sociaal politieel onderzoek, waarin aan verzoeker wordt toegestaan zijn kinderen te ontmoeten in een bezoeker, alvorens ten gronde recht te doen. Verzoeker voegt het eindvonnis niet toe en kan dus niet het bewijs voorleggen van een geldende wettelijke omgangsregeling. Ten overvloede wordt erop gewezen dat in het arrest nr. 186 315 van 28 april 2017 inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de bijlage 13septies van 24 april 2017, het volgende werd vastgesteld: *“Er dient op te worden gewezen dat er uit de stukken van het dossier niet blijkt dat er een omgangsregeling is, verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift evenmin documenten in dit verband. Ter zitting wordt toegelicht dat het om een mondelinge omgangsregeling zou gaan, waarvan de Raad dient vast te stellen dat deze geen bewijswaarde heeft ten opzichte van derden.”*

Er dient dus te worden vastgesteld dat de verwerende partij van al de door verzoeker vermelde elementen op de hoogte was en desondanks toch de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden vastgesteld dat een gehoor van verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing geen invloed zou gehad hebben op het al dan niet opleggen van het inreisverbod of op de duur ervan. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoeker, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.3.11. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

3.3.12. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er wordt op gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Bijgevolg is artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel ook enkel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, zodat verzoeker de schending van deze bepaling niet met goed gevolg kan aanvoeren, aangezien de bestreden beslissing een inreisverbod betreft.

3.3.13. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. *In casu* wijst verzoeker op zijn drie minderjarige kinderen die in België verblijven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart dat zijn drie minderjarige kinderen, P. G. °(...)2007, P. P. °(...)2007 en P. °(...)2006, allen van Albanese nationaliteit, in België wonen met hun moeder, P. D. °(...) 1980, ook van Albanese nationaliteit. Betrokkene vormt hier geen gezinscel mee. Betrokkene woont niet samen met het gezin. Betrokkene onderhoudt geen relatie met de moeder van de kinderen. De kinderen en hun moeder genieten geen verblijfsrecht in België volgens het dossier en dienen dus terug te keren naar Albanië zoals betrokkene. Er is geen schending van artikel 8 EVRM."

Verzoeker betwist dat er geen gezinscel is met zijn kinderen, hij stelt dat er een omgangsrecht is op basis van een beslissing van een Belgische jurisdictie. In dit verband wordt herhaald dat deze beslissing die verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift voegt, slechts een tussenvonnissen *d.d.* 28 juli 2015 betreft van de familierechtbank bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel aangaande de aanstelling van een bezoekeruimte en de aanvraag van een sociaal politieel onderzoek, waarin aan verzoeker wordt toegestaan zijn kinderen te ontmoeten in een bezoekeruimte, alvorens ten gronde recht te doen. Verzoeker voegt het eindvonnis niet toe en kan dus niet het bewijs voorleggen van een geldende wettelijke omgangsregeling. Ten overvloede wordt er opnieuw op gewezen dat in het arrest nr.

186 315 van 28 april 2017 inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de bijlage 13septies van 24 april 2017, het volgende werd vastgesteld: *“Er dient op te worden gewezen dat er uit de stukken van het dossier niet blijkt dat er een omgangsregeling is, verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift evenmin documenten in dit verband. Ter zitting wordt toegelicht dat het om een mondelinge omgangsregeling zou gaan, waarvan de Raad dient vast te stellen dat deze geen bewijswaarde heeft ten opzichte van derden.”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende:

- de echtgenote van verzoeker is met de drie kinderen naar België gekomen op 16 maart 2012, zonder verzoeker, en heeft hier asielprocedures doorlopen;
- verzoeker is in België toegekomen in november 2013;
- verzoeker en zijn echtgenote hebben in België nooit op hetzelfde adres gewoond;
- tijdens het gehoor naar aanleiding van zijn asielaanvraag verklaarde verzoeker op 6 december 2013 dat hij niet wist waar zijn echtgenote en kinderen in België waren;
- de echtgenote en de kinderen zijn uitgeprocedeerd als asielzoeker en hebben geen andere procedures lopen, zij verblijven in België zonder enig verblijfsrecht.

Er dient op te worden gewezen dat er uit de stukken van het dossier niet blijkt dat er een omgangsregeling is, en dat het tussenvonnis dat verzoeker bij huidig verzoekschrift voegt, geen definitieve omgangsregeling betreft.

In casu dient bijgevolg te worden aangenomen dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij contact heeft met de kinderen, laat staan dat hij een affectieve band aantoont. De vaststellingen in de bestreden beslissing in dat verband worden dus niet ontkracht.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een kind geboren binnen het huwelijk *ipso jure* deel uitmaakt van het gezin.

Bijgevolg dient de Raad wel te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen

(EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In casu wordt in dit verband in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt: “De kinderen en hun moeder genieten geen verblijfsrecht in België volgens het dossier en dienen dus terug te keren naar Albanië zoals betrokkene.”

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de Albanese echtgenote van verzoeker en de Albanese minderjarige kinderen over geen enkel verblijfsrecht beschikken in België en hier dus illegaal verblijven. De verwerende partij heeft dit onderzocht en vermeld in de bestreden beslissing. Een verbod op terugkeer gedurende drie jaar naar België voor verzoeker houdt bijgevolg geen scheiding in van zijn Albanese kinderen, die geen enkel verblijfsrecht hebben in België en aan wie niets in de weg staat om samen met hun Albanese moeder terug te keren naar Albanië. In de bestreden beslissing wordt terecht naar dit feit verwezen en wordt terecht overwogen dat er bijgevolg geen schending is van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er sprake zou zijn van een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij.

Waar verzoeker wijst op het hoger belang van de kinderen, wordt herhaald dat de kinderen van verzoeker niet op legale wijze in België verblijven en dat niets hen tegenhoudt om met hun moeder terug te keren naar Albanië, het land waarvan zij de nationaliteit hebben, net als hun moeder en hun vader, de verzoeker. De bestreden beslissing dateert van april 2017 en de verwijdering van verzoeker geschiedde in juni 2017, bijna op einde van het schooljaar, zodat de kinderen en hun moeder in de schoolvakantie de verplaatsing konden maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer X wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET